

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 594/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Borisom Bednárom, advokátska kancelária, Štefánikova 873/9, Poprad, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – východ v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s označeným konaním Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby – východ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej

služby, odboru inšpekčnej služby – východ (ďalej len „inšpekcia“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014, ako aj postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v súvislosti s označeným konaním inšpekcie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „splnomocnenec“), ako splnomocnený zástupca sťažovateľky – svedkyne poškodenej v konaní vedenom Obvodným oddelením Policajného zboru Prešov – sever pod ČVS: ORP-380/SE-PO-2014 – podal v jej prítomnosti 5. augusta 2014 na Okresnej prokuratúre Poprad (ďalej len „okresná prokuratúra“) do zápisnice trestné oznámenie „vo veci... predvádzania“ sťažovateľky „príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ v Poprade na výsluch“, ktoré (predvedenie) považovala za nezákonné z dôvodu „neoznačenia konania v písomnom predvolaní zo dňa 25. 07. 2014, pod ktorým sa vedie trestné konanie; riadneho neoznačenia jej procesného postavenia v konaní ako svedok poškodenej; pričom navyše o úkone nebol upovedomený splnomocnený zástupca poškodenej“. Predvedenie však nebolo zrealizované, pretože „sťažovateľka odmietla sa nechať predviesť, čo príslušníci polície rešpektovali“. Sťažovateľka „Predvolanie, pokyn na realizáciu predvedenia a následný pokus o predvádzanie považuje... za nezákonné a odporujúce ustanoveniam Trestného poriadku a Ústave Slovenskej republiky.“.

Okresná prokuratúra trestné oznámenie splnomocnenca sťažovateľky odovzdala inšpekcii, ktorá ho uznesením pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 z 10. septembra 2014 podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietla, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti rozhodnutiu inšpekcie o odmietnutí trestného oznámenia podala už samotná sťažovateľka 19. septembra 2014 sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pn 634/14/7706-8 zo 7. októbra 2014 rozhodla tak, že ju podľa § 198 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na to, že „v konaní nad vecou pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 vykonávala dozor Okresná prokuratúra v Poprade, ktorá je nepríslušná

na vykonávanie dozoru nad zákonnosťou konania povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ v Poprade, voči ktorému smerovalo trestné oznámenie... Okresná prokuratúra v Poprade vykonávala... dozor aj nad zákonnosťou procesného úkonu predvolania a nad vykonávaním predvedenia príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ v Poprade, na dožiadanie povereného príslušníka PZ Prešov – Sever, v trestnej veci ČVS: ORP-380/SE-PO-2014. Podľa sťažovateľky pri vykonávaní dozoru Okresná prokuratúra v Poprade nebola nestrannou a nezaujatou vo veci pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 a podľa sťažovateľky v tejto veci Okresná prokuratúra v Poprade vykonávala dozor nad zákonnosťou trestného konania ako nepríslušná.“. Je presvedčená, že „prokuratúra vo veci ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 nepostupovala tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia spravodlivo potrestaní“. Poukazuje tiež na „nezákonnosť postupu pri vybavovaní trestného oznámenia zo dňa 05. 08. 2014, pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014, a nezákonnosť rozhodnutia prokurátora o sťažnosti, sp. zn. 1 Pn 634/13/7706-8, vzhľadom na ustanovenia Trestného poriadku... Podľa sťažovateľky prokuratúra mala za povinnosť zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutie policajta, a mohla ho nahradiť vlastným rozhodnutím, pretože nebol zistený skutkový stav veci v takom rozsahu, aby nevznikli pochybnosti o spáchaní trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu, disciplinárneho deliktu.“.

Sťažovateľka tvrdí, že jej nebolo vo veci „pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 umožnené uplatniť si morálnu náhradu škody a náhradu škody, ktorá bola spôsobená neúmerne procesnému postaveniu psychickou záťažou, ktorú pociťuje ako ujmu. Zároveň nezákonným rozhodnutím prokuratúry sú ohrozované jej zákonom chránené práva a slobody.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ]..., na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo bolo v konaní ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 porušené.“

2. *Generálnej prokuratúre SR prikazuje zrušenie rozhodnutia o odmietnutí veci ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014.*

3. *Sťažovateľke [REDAKOVANÉ]..., priznáva finančné zadosťučinenie 500,- EUR, ktoré je Generálna prokuratúra povinná zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Generálna prokuratúra je povinná uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 284,08 EUR k rukám právneho zástupcu sťažovateľky, JUDr. Borisa Bednára – advokáta, Štefánikova 873/9... Poprad.“*

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ/ka (v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ/ka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil/a za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu, ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

V úvode sťažnosti sťažovateľka za „porušovateľa“ svojich práv označila generálnu prokuratúru. To korešponduje aj s jej požiadavkami uvedenými v bodoch 2, 3 a 4 jej návrhu

na rozhodnutie, z ktorých jasne vyplýva úmysel sťažovateľky smerovať sťažnosť proti generálnej prokuratúre. V bode 1 petitu, v ktorom navrhuje vysloviť porušenie ňou označených práv (čo je elementárna požiadavka sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy), však už priamo nekonkretizovala orgán verejnej moci, ktorý mal do týchto práv zasiahnuť, ale označila v ňom iba konanie inšpekcie (ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014), v rámci ktorého k tomu malo dôjsť. Vzhľadom na takto formulovaný 1. bod návrhu potom možno za „porušovateľa“ považovať aj inšpekciu, ktorá ako jediná bola v označenom konaní činnou (iné orgány verejnej moci ani ich konania – napr. okresnú prokuratúru – v tomto podstatnom bode petitu sťažovateľka neuviedla).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd za predmet sťažnosti považuje sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom inšpekcie v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 a postupom generálnej prokuratúry v súvislosti s označeným predprípravným konaním inšpekcie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu práv postupom inšpekcie v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014

Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom inšpekcie v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014, prípadne aj jej uznesením z 10. septembra 2014, ústavný súd poznamenáva, že jeho úlohou bolo v prvom rade zistiť, či sa sťažovateľka ochrany označených práv nemohla domáhať pred iným na to povolaným orgánom verejnej moci, a to vzhľadom na znenie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Inšpekcia trestné oznámenie uznesením ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 z 10. septembra 2014 odložila podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

Podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku uznesenie podľa odseku 1... sa doručí oznamovateľovi a poškodenému. Oznamovateľ a poškodený môžu proti uzneseniu podať sťažnosť...

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

- a) rozhodne vo veci sám, alebo
- b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol...

Podľa § 198 ods. 2 Trestného poriadku prokurátor preskúma postup policajta podľa § 197, ak ho o to požiada oznamovateľ alebo poškodený najneskôr do 30 dní, a výsledok preskúmania im oznámi bez meškania.

Ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 277/09).

Ako z citovaných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich tzv. predprípravné konanie vyplýva, vo vzťahu k inšpekcii mala sťažovateľka možnosť využiť jej dostupný účinný právny prostriedok nápravy, a to buď podať sťažnosť podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu inšpekcie z 10. septembra 2014, na základe ktorej bol nadriadený orgán, t. j. okresná prokuratúra povinná preskúmať nielen správnosť výrokov napadnutého rozhodnutia [§ 192 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], ale aj postup inšpekcie predchádzajúci jeho vydaniu [§ 192 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], alebo mohla sťažovateľka požiadať o preskúmanie postupu policajta (vyšetrovateľa inšpekcie) podľa § 198 ods. 2 Trestného poriadku. Pri využití ktoréhokoľvek z uvedených právnych prostriedkov nápravy by bol príslušný prokurátor okresnej prokuratúry v prípade jeho zistenia, že zo strany inšpekcie došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky, oprávnený a zároveň povinný poskytnúť týmto základným právam alebo slobodám ochranu. Tieto okolnosti predstavujú prekážku uplatnenia právomoci ústavného súdu, a teda aj neprípustnosť podanej sťažnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavom súde), preto

ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že sťažovateľka napokon možnosť podania sťažnosti proti rozhodnutiu inšpekcie aj využila, na základe čoho okresná prokuratúra postup inšpekcie a jej uznesenie preskúmala, avšak opravný prostriedok sťažovateľky uznesením č. k. 1 Pn 634/14/7706-8 zo 7. októbra 2014 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodný.

Postup a uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 634/14/7706-8 zo 7. októbra 2014 sťažovateľka (zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom) sťažnosťou podanou ústavnému súdu relevantným spôsobom nenapáda (v návrhu na rozhodnutie nežiada vysloviť porušenie základných práv alebo slobôd v súvislosti s postupom alebo rozhodnutím okresnej prokuratúry), preto ústavný súd súc viazaný návrhom na rozhodnutie (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) tieto nemohol z hľadiska ich ústavnoprávnej konformity preskúmať.

Sťažovateľka síce v odôvodnení sťažnosti tvrdí, že okresná prokuratúra nebola v tejto veci príslušnou a navyše *„nepostupovala tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia spravodlivo potrestaní“*, avšak opomenula uviesť, či túto skutočnosť (nepríslušnosť) pred príslušným orgánom verejnej moci aj namietala. Ak by tak aj urobila a jej námietkam by nebolo vyhovené, aj v takom prípade by bola sťažnosť sťažovateľky ústavnému súdu v tejto časti neprípustná, keďže znovu existuje účinný právny prostriedok nápravy, a to v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd považuje podnet, ako aj opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre za účinný prostriedok nápravy, ktorého vyčerpaním pred podaním sťažnosti ústavnému súdu sa možno domôcť ochrany svojich práv (m. m. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre (napr. III. ÚS 235/07, III. ÚS 157/08, III. ÚS 112/2012, III. ÚS 56/2013) vyslovil opakovane právny názor, že vynechanie tohto prostriedku nápravy (podnetu) v sústave orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľka, ale aj prijať opatrenia, ktoré by účinne napomohli

odstráneniu namietaného porušenia práv, ku ktorému malo podľa tvrdenia sťažovateľky dôjsť v súvislosti s postupom a rozhodnutím okresnej prokuratúry (m. m. napr. I. ÚS 186/05).

Zo sťažnosti podanej ústavnému súdu ani z jej príloh však nevyplýva, že by sťažovateľka podala podnet podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia okresnej prokuratúry, hoci tak mohla a mala urobiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. V okolnostiach prípadu možno podľa názoru ústavného súdu totiž podnet (a prípadne aj opakovaný podnet) považovať za iný právny prostriedok ochrany podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ktorý zákon sťažovateľke na ochranu jej práv poskytuje a na ktorého použitie je oprávnená podľa zákona o prokuratúre.

Vzhľadom na uvedené ak by teda sťažovateľka aj relevantne namietala postup, prípadne rozhodnutie okresnej prokuratúry, ústavný súd by bol nútený konštatovať, že jeho právomoci predchádzala právomoc iného orgánu verejnej moci oprávneného a povinného poskytnúť základným právam sťažovateľky primeranú ochranu, preto by v tejto časti sťažnosť nebola prípustná, čo by bolo dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu práv generálnou prokuratúrou

Ako už bolo uvedené, sťažovateľka v úvode sťažnosti za porušovateľa jej práv označila generálnu prokuratúru. Rovnako z bodov 2, 3 a 4 jej návrhu na rozhodnutie (petitu) vyplýva, že sťažnosť smeruje proti generálnej prokuratúre.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ/ka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní

ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 124/03, III. ÚS 261/07).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálna prokuratúra v označenom konaní inšpekcie a ani v iných konaniach s tým súvisiacich na sťažnosťou napadnutom postupe inšpekcie v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-195/OISV-V-2014 neparticipovala, čím absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a generálnou prokuratúrou ako takou. Z uvedeného dôvodu je sťažnosť sťažovateľky v tejto časti zjavene neopodstatnenou, a z tohto dôvodu ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími procesnými požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015